

Những “người Pháp” gốc Việt có thể sẽ bị cúp tiền già...

Hàn Giang Trần Lệ Tuyền

Kính thưa quý độc giả: Người viết phải nói cho rõ ràng: Những “người Pháp” gốc Việt này, đa số đã trên dưới cái tuổi “Thất thập cố lai hy” đã và đang sống độc thân. Và đa số họ không viết và đọc được tiếng Pháp. Nhưng sở dĩ họ có được quốc tịch Pháp, là do họ được ăn theo người vợ, hoặc người sống chung khi được phỏng vấn để vào quốc tịch Pháp, vì những người người phụ nữ đó viết và đọc được tiếng Pháp. Nhưng sau đó, những người phụ nữ sống chung, hoặc vợ đã chết hay chia tay, thì những “ông Tây” gốc Việt này, vì được hưởng tiền già mỗi tháng 800 Euros (tám trăm Âu kim), mà chỉ trả tiền thuê nhà 100 Euros thôi, nên đời sống của họ rất thong thả, lại còn được Văn Phòng Xã Hội cho người tới tận nhà làm tất cả những việc trong nhà, như tôi đã viết qua bài trước.

Chúng tôi là những người thường hay giúp họ trong vấn đề giấy tờ, nên những gì tôi viết là hoàn toàn có thật 100%. Những “ông Tây” này, vì được “cơm no, áo ấm” nên mới...tất bật đi về Việt Nam, để rồi mỗi “ông Tây” lại có một “cô nhân tình bé nhỏ”. Và cũng có một số “ông Tây” đã về Việt Nam, có người cưới vợ thật; nhưng cũng có người “cưới vợ” theo một đường dây kín đáo, với “thù lao” gần đây, đã từ 20.000 đến 30.000 Euros (hai mươi đến ba mươi ngàn Âu kim), để đưa một người sang Pháp. Đường dây này hiện nay đã bị “bể”; nghĩa là chính phủ Pháp đã biết.

Chính vì thế, nên chính phủ Pháp đã có một Luật mới, để ngăn chặn những hình thức gian lận như đường dây này. Trước kia, những người hưởng tiền già, cứ mỗi sáu tháng, thì cơ quan cấp tiền trợ cấp, đều gửi cho họ một tờ giấy tổng kết số tiền họ đã cấp cho người đó, phía sau tờ giấy họ để trống. Thế nhưng kể từ đầu năm 2014, thì trên mỗi tờ giấy tổng kết Lục cá nguyệt này, họ có ghi phía sau là Luật mới, họ buộc những người hưởng tiền già, mỗi lần ra khỏi nước Pháp, thì phải báo cho họ biết, nếu không báo, thì khi họ biết, không những họ sẽ cúp tiền trợ cấp, mà còn đòi lại tiền nữa.

Đối với những người thuộc các sắc dân khác, thì tôi không biết. Riêng những “ông Tây” gốc Việt này, thì tôi biết rất rõ những trường hợp như sau:

- “Ông Tây” thứ nhất: ông ta sinh năm 1936, năm nay gần 80 tuổi, cách đây ba năm, đã về Việt Nam cưới thật, bà vợ chưa tới 40 tuổi. Hàng năm bà vợ cứ đòi về Việt Nam vào tháng Mười, đến qua Tết Nguyên Đán mới sang, để “ăn Tết với con cái” (con riêng của bà, hôm nay hai người đã về VN rồi). Tôi đã nói với ông, đừng nên về Việt Nam nữa, vì ông cũng đã thấy dòng chữ phía sau của tờ giấy tổng kết Lục cá nguyệt của tiền già, thì ông nói như thế này: *“Tui cũng biết mà cô, nhưng vì tui lỡ lấy bà rồi, là bà chỉ mới bốn mươi tuổi, tui đâu có để bà đi về một mình được”*. Nghĩa là ông ta phải đi theo để kèm, giữ bà vợ trẻ, vì sợ vợ có người (tình) khác ở Việt Nam.

Khi tôi nói với ông, ông đi mà không báo cho cơ quan trợ cấp tiền già biết, nếu lỡ bị cúp tiền già, cũng như việc ông dùng thẻ của ngân hàng Pháp mà rút tiền ở Việt Nam, thì cũng như “Lạy ông con ở bụi này”, thì lúc đó, ông sẽ lâm vào một hoàn cảnh vô cùng bi đát. Thì ông cũng trả lời: *“Tui cũng biết như vậy chứ, nhưng nếu mình báo cho họ biết, thì họ cúp tiền trong mấy tháng mình đi Việt Nam, còn ở Việt Nam tui không vô máy rút tiền, thì lấy chi tui ăn”*. “Ông Tây” này nói như thế, nghĩa là ông đã “Một liều ba bẩy cũng liều” rồi.

Và tôi nói tiếp với ông: Nếu trong thời gian ông đi Việt Nam, mà ở bên này, họ cúp tiền già, thì có thể ông bị chủ nhà lấy nhà lại, bị cúp điện, gaz, thì sao? Và đây là câu cuối cùng ông trả lời: *“Thôi thôi đi cô ơi! Cô đừng nói tới chuyện xui xẻo đó với tui nữa, tui lỡ rồi, tui không biết làm sao nữa, tui khổ quá rồi cơ”*.

- Còn đây là “ông Tây” thứ hai: ông này sinh năm 1938, đã về Việt Nam cưới một cô vợ trẻ cũng dưới bốn mươi tuổi; nhưng ông ta không dám bảo lãnh sang pháp, vì ông nói *“sợ đem bà qua, rồi bà bỏ tôi, thôi cứ để bà bên đó, lâu lâu mình về thăm bà thôi”*. Nghe vậy, tôi mới kể cho ông nghe một trường hợp của một ông bên Mỹ, về Việt Nam cưới vợ, có đến ba đứa con, ông cưng ba đứa nhỏ lắm; nhưng cho đến một ngày ông nghi ngờ sao đó, mới quyết định đi xét nghiệm DNA thì mới biết được cái kết quả ngoài sự tưởng tượng của ông là cả ba đứa nhỏ không có đứa nào là con của ông hết, mà chừng đó chưa đủ cho ông đâu, vì trong ba đứa nhỏ đó, có hai đứa là một cha, đứa nhỏ nhất là con của một

cha khác. Nghĩa là ba đứa nhỏ, có hai cha. Còn ông chỉ là “cha” trên giấy tờ thôi! Thế là ông ta đã cuốn gói bay về Mỹ, không dám quay đầu nhìn lại.

Khi nghe tôi kể câu chuyện thật đã đọc trên báo ở trong nước này, ông đã nói: *“Tại vì hồi xưa, người ta giới thiệu cho tôi, chứ tôi không nghĩ tới chuyện xa xôi; bi chừ thì tôi biết, dù tôi về hay không về thì bà cũng lấy người khác. Thôi cái số tôi nó như vậy”.*

- Còn đây là “ông Tây” thứ ba trẻ hơn, ông sinh năm 1949, vừa được trợ cấp tiền già, ông ta về Đà Nẵng, cưới một bà vợ trên ba mươi tuổi, và ông đã bảo lãnh sang Pháp được bốn năm. Nhưng ông này lại “xui xẻo” hơn hai ông kia, vì “vợ” mới sang, đã tìm cách ở riêng bằng cách xin đi làm nhà hàng Tàu ở Paris, không chịu ở chung với ông, ông ức quá, nên cứ gọi “vợ” gửi tiền về trả tiền nhà. Phần cô này thì chấp nhận đóng góp trả tiền nhà, nhưng không chịu ở chung với ông. Cô này có liên lạc với tôi nhờ giúp đỡ, cô lúc nào cũng khóc, nói rằng: *“Ông hành hạ em, ông đánh em, ông lừa gạt em, bảo em sang mát cái tiệm bán đồ lưu niệm ở Đà Nẵng, để sang Pháp trước, rồi ông sẽ bảo lãnh hai đứa con em sang sau. Sang đây rồi, em mới biết, ông không bảo lãnh con em được, nhưng em không muốn trở về, vì xấu hổ với bà con hàng xóm lắm, nên em hận ông, em xa con, em nhớ con em quá, chị tìm cách giúp em...”*

Nhưng tôi làm sao mà giúp được; bởi trước kia thì dễ dàng, những “cô vợ trẻ” khi sang Pháp trên dưới sáu tháng, thì làm thủ tục xin được giấy tờ tạm trú. Sau đó, có thể xin được thẻ thường trú 10 (mười năm). Sau đó, các “cô vợ” xin ly dị, sống riêng, dễ dàng xin tiền trợ cấp Xã Hội, không cần những “ông Tây” này nữa. Còn bây giờ chính phủ Pháp đã thắt chặt đối với những người nhập cư rồi, để tránh những cặp “vợ chồng”, đã cưới nhau theo đường dây môi giới này, nên Luật mới không cho phép họ được ly dị trước 05 (năm năm). Nếu ly dị trước 05 năm, thì người “vợ” sẽ bị trục xuất trở về Việt Nam. Tuy nhiên, nếu sau 05 năm ly dị, thì người “vợ” sẽ không bị trục xuất nữa, mà được ở lại.

Vì vậy tôi khuyên cô nếu muốn ở lại, thì phải cố gắng chịu đựng cho đủ 05 năm theo như Luật định. Hiện giờ cô ta đang đi làm nhà hàng Tàu, còn ông ta, thì nằm nhà “chèo queo” một mình. Song điều đáng nói, là ông ta đã đi về Việt Nam với “vợ” trong thời gian sau khi có Luật mới, mà không báo cho cơ quan trợ cấp tiền già biết, tức là ông đã vi phạm Luật.

Ngoài những hoàn cảnh trên, chúng tôi cũng biết có nhiều “bà vợ trẻ” đã và đang phải chịu sự hành hạ rất độc ác của một số “ông Tây” gốc Việt, mà không dám làm gì khác, vì với Luật mới, họ sợ bị trục xuất về Việt Nam, nên phải làm thân nô lệ rất bi thảm, mà không có ai biết đến; bởi người ta chỉ biết tới những đường dây đưa người lấy tiền sang các nước như: Nam Hàn, Đài Loan, Tàu cộng... Song chưa ai viết về số “cô dâu” đã và đang phải chịu đựng rất đau khổ, để chờ 05 năm sau, thì mới được ở lại nước Pháp. Nhưng xót xa thay! Những “cô dâu” này không phải chịu sự hành hạ của đàn ông Đại Hàn, Đài Loan... mà đã và đang phải gánh chịu những sự hành hạ của những tên già bất lương được gọi là “người Pháp” gốc Việt, đáng tuổi ông nội, ông ngoại của mình!

Tạm kết:

Cuối cùng, chúng tôi muốn nói: Đối với những người hưởng tiền Hưu, nghĩa là họ có làm việc tại nước Pháp, đó là những đồng tiền thụ đắc, thì họ muốn sống ở nước nào cũng được. Nhưng, đối với những người đã và đang hưởng tiền già, dù ông hay bà, nếu đi Việt Nam phải báo cho cơ quan cấp tiền già cho mình biết. Tôi cũng hiểu, đây là vấn đề rất khó khăn, vì khi báo cho họ biết, thì sẽ bị cúp tiền trong những tháng đi về Việt Nam. Thế nhưng, không báo, thì lại còn vi phạm Luật nặng hơn.

Vậy những ai đã về Việt Nam, thì nên xem lại những giấy tờ của cơ quan trợ cấp tiền già đã gửi theo Lục cá nguyệt, từng ngày, tháng, năm, để xem lại mình đã về Việt Nam trước hay sau ngày có Luật mới. Vì nếu về trước khi có Luật mới, thì có thể được bỏ qua. Chúng tôi cũng muốn nhắc với những phụ nữ trong nước, đừng bao giờ nghe theo những lời lừa gạt của mấy “ông Tây” giầy này, vì Luật mới không còn dễ dàng như trước, nên cho dù có “cưới” xong, thì các “ông Tây” già gốc Việt này cũng không bảo lãnh sang Pháp được

nữ, vì đường dây này đã bị “bể” tức đã bị phát giác rồi. Và những người trong đường dây này cũng sẽ bị Luật pháp nghiêm trị trong tương lai.

Một điều tế nhị khác, là những “ông Tây” này chưa bị Luật pháp nghiêm trị, nên chúng tôi không muốn nêu tên. Còn sau này, nếu họ bị lâm vào những hoàn cảnh nào đó, là do chính bản thân của họ tự chuốc lấy, vì đa số những người này, đã ra đi bằng con đường vượt biển, họ đến Pháp cùng thời điểm với tôi. Và họ có thể dừng lại, khi nghĩ đến những năm tháng từng sống không tự do, mất quyền làm người... dưới chế độ độc tài, phi nhân của Việt cộng và những ngày đói khát, lênh đênh trên biển cả, trước khi được được tàu Pháp cứu vớt, và chính phủ Pháp cứu mang, chấp nhận là “thuyền nhân” tỵ nạn Chính trị, rồi cho vào quốc tịch Pháp như ngày hôm nay. Họ cần phải nhớ lại như thế, để

tránh những điều đáng tiếc có thể ập đến, mà không lường trước được.

Trên đây, là những “ông Tây” gốc Việt đã về Việt Nam cưới vợ. Ngoài ra còn rất nhiều những “ông Tây” như thế, đã về Việt Nam để du hí với gái trẻ đáng tuổi con, cháu họ, chứ không có cưới. Những “ông Tây” này, họ có thể sẽ bị chính phủ Pháp cúp tiền giả, và còn đòi tiền lại nữa. Nếu trường hợp đó sẽ xảy ra, thì chẳng biết họ là những người “đáng thương”, đáng trách, hay là đáng kiếp!

Paris, 09/10/2015
Hàn Giang Trần Lệ Tuyên